

DESIRE®

Yvonne Lindsayová
Dvakrát svoji

 HARLEQUIN®

YVONNE LINDSAYOVÁ

DVAKRÁT SVOJI

PŘEKLAD

JANA PEŠKOVÁ

Milá čtenářko,

v dubnových příbězích Vás čeká jedna šaráda vedle druhé. Tak v povídce Zinscenovaný skandál hrozí hlavnímu hrdinovi, že jeho kariéra skončí, kvůli intrikám nejen konkurence, ale nakonec se vše v dobré obrátí, a dokonce najde i to nejdůležitější: lásku. A i druhá romance s názvem Dvakrát svoji začíná docela kuriózní situací, kdy nevěsta přichází do obřadní síně, aby se vdala za ženicha, kterého jí vybrala najatá agentura. K jejímu překvapení na ni čeká muž, se kterým se před sedmi lety rozvedla. Třetí příběh si v ničem nezadá s těmi předešlými. Hrdinka si zaplatí neznámého sympatáka z baru, aby jí dělal doprovod na sestřinu svatbu. Že se z předstíraného vztahu nakonec vyklube skutečná vášeň, Vás asi už ani moc nepřekvapí. Důležité je, a to máte na mých příbězích jistě nejraději, že láska vždycky dostane šanci.

Přeju Vám spoustu pěkných čtenářských zážitků.

Váš Harlequin

Yvonne Lindsayová

DVAKRÁT SVOJI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Inconveniently Wed

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Jana Pešková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2018 by Dolce Vita Trust
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5004-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5005-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5006-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Neboj, všechno bude dobrý, mami,“ Imogene spěšně už asi po sté ujistila matku.

Nepochybně si velmi dobře pamatovala na to, jak zničená se Imogene vrátila z Afriky, kde pracovala jako dobrovolnice, a všechny její sny i naděje, které vkládala do svého prvního manželství, byly v troskách. Ale jak už matce mnohokrát vysvětlila, tentokrát to bude všechno úplně jiné. Toto manželství bude založeno na vzájemné kompatibilitě, jež bude důkladně vyhodnocena týmem vztahových poradců a psychologů, a iluze v něm nebudou hrát absolutně žádnou roli. Spalující vášeň už má za sebou. Zažila si, jaké to je vznášet se na křídlech lásky na první pohled, i ten zničující pád z opojných výšin, když zjistila, že všechno to byla jen lež. Takhle je aspoň něco podobného zcela vyloučeno.

„Připravena?“ zeptala se jí svatební koordinátorka uklidňujícím a dokonale modulovaným hlasem.

Imogene si uhladila šaty z hedvábí a organtýnu, zcela jiný model než půjčené koktejlky z první svatby, a přikývla. „Dokonale.“

Svatební asistentka se na ni zářivě usmála a kývla na pianistu, aby spustil svatební pochod pro příchod nevěsty. Imogene ve dveřích zaváhala, chytila matku za ruku a pak se pomalu a sebevědomě vydala směrem k muži, s nímž hodlala založit rodinu, po níž

tak dlouho toužila. S poklidným úsměvem se krátce zadívala na své přátele a hrstku vzdálenějších příbuzných, kteří přijeli sem na Západní pobřeží z New Yorku. Formální žádost o povolení k sňatku budoucí manželé podepsali odděleně tady ve Washingtonu, což bylo v souladu s pravidly služby Manželství na klíč, podle nichž se ženich a nevěsta setkají až u oltáře. Je to jako šité pro staromódní dívku, co uznává tradiční hodnoty, ujišťovala sama sebe. Tentokrát neponechá nic náhodě a udělá všechno správně. Když se vdávala poprvé, byla plná euforie okořeněné dávkou vášnivé posedlosti. *A podívej, jak to dopadlo*, připomněl jí tichý hlásek v hlavě. Lehce se ušklíbala. Dnes je to jiné. Necítila žádné vzrušené očekávání, pouze lehkou zvědavost, jak asi bude ženich vypadat, a pochopitelně ani žádnou vášeň.

Ne, teď rozhodně není obětí omamné touhy a vzletných iluzí, které by ji zbavily obezřetnosti a zdravého rozumu. Teď má jen jeden cíl: mít vlastní rodinu. Jistě, mohla by si pořídit dítě i jiným způsobem, ale nechtěla na to být sama. Doopravdy si přála mít podobně smýšlejícího druha. Někoho, koho si časem zamiluje. Někoho, s kým bude mít jistotu, že jejich láska bude trvalá, už jen proto, že chvíli potrvá, než se zrodí. A co když se nezrodí? Dokáže žít bez lásky? Jistěže ano. Poprvé do toho skočila po hlavě, a díky tomu se rozsypala, když to nevyšlo. Teď učinila veškerá bezpečnostní opatření, aby k něčemu podobnému nedošlo. Když ve vztahu vládne vzájemný respekt a zodpovědnost, co se může pokazit?

Ale svatba na slepo? Nepřehnalá to trochu? Její rodiče si to očividně mysleli. Její otec dokonce sem do Port Ludlow ve Washingtonu ani nepřijel. Vymluvil se na důležitý lidsko-právní případ, který právě řeší. Ale svou nechuť k tomu, že uzavřela smlouvu s exkluzivní seznamovací agenturou, která se tajně holedbala stoprocentní úspěšností, nijak neskrýval. Fakt, že

se ženich s nevěstou poznají až u oltáře, považoval za zaručený recept na katastrofu, avšak taková byla pravidla Manželství na klíč. Možnost setkání před obřadem byla vyloučena a budoucí manželé museli zcela důvěřovat metodě seznamovací agentury. Imogene vrhla krátký pohled na matku, která se uvolila doprovodit svou jedinou dceru k oltáři, aby si vzala člověka, kterého vůbec nezná. Caroline O'Connorová se na ni také zahleděla a v jejích očích se zřetelně odrážely obavy z toho, co Imogene právě podniká.

Ta už ale teď měla oči jen pro svého ženicha, který stál u oltáře zády k ní. Jeho postoj prozrazoval, že je navyklý velet. Ucítila, jak jí zamrazilo v týlu. Když se přiblížily k přední řadě, matka zaváhala, a předtím než se usadila, vtiskla jí na tvář rychlý polibek. Imogene se zhluboka nadechla a znovu se zadívala na neznámého před sebou. Stál a čekal na ni. Tvar jeho ramen a hlavy, něco jí na něm bylo povědomé. Zmocnila se jí neblahá předtucha. A když se otočil, nevěřicně zalapala po dechu a zastavila se pár kroků před ním.

Její tušení se potvrdilo.

„Ne,“ šokovaně vydechla. „To není možné.“

Imogene zaslechla zamručení z ženichovy strany sálu. „Proboha, už zase?“ Její pohled však pevně lpěl na muži, který se k ní konečně otočil.

Valentin Horvath?

Muž, s nímž se před sedmi lety rozvedla.

Mohla by nalézt uspokojení a útěchu v tom, že byl stejně ohromený jako ona, ale nestalo se. Spokojenost zacouvala do zadní řady, zatímco v ní o vládu zápasila zlost a zmatek. Imogene stála jako zkamenělá a zírala na muže, který jí býval bližší než kdokoliv na světě a který jí srdce nejen zlomil, ale přímo jej rozdrtil na prach. Trvalo jí téměř sedm let, než vůbec začala znovu uvažovat o manželství.

A přesto navzdory nezlomné jistotě, že tento obřad nesmí v žádném případě proběhnout, rozžehla

se v ní až příliš povědomá jiskra fyzické touhy, jež byla hlavní příčinou jejich prvního, uspěchaného a bolestně krátkého svazku. Imogene se ze všech sil snažila potlačit ten náhlý příval vzrušení, který vyvěral z hloubi jejího těla napovrch. Cítila, jak jí tuhnou bradavky pod krajkovým korzetem, který si oblékla pod šaty bez ramínek. Je to jen normální fyziologická reakce na pohledného muže, uklidňovala se. Vůbec nic to neznamená. *On* pro ni nic neznamená.

Valentin k ní natáhl ruku.

„Ne,“ zopakovala. „Tohle opravdu ne.“

„Naprosto s tebou souhlasím,“ řekl rozhodně její bývalý manžel. „Pojďme odsud pryč.“

Vzal ji za loket a ona mu zdráhavě dovolila, aby ji odvedl do vedlejší místnosti, zatímco se stále pokoušela zadusit oheň, který zachvátil její tělo navzdory sedmi-letému odloučení. Kůže ji pálila v místech, kde ji lehce držel za loket, všechny její smysly se dychtivě naladily na jeho mohutnou postavu, na žár, jenž z něj vyzařoval, na jeho vůni, která se jí zřejmě natrvalo vepsala do čichové paměti, přestože se na ni tolik snažila zapomenout.

Starší žena s oblakem stříbrných vlasů a pronikavě modrýma očima vstala z první řady na ženichově straně.

„Valentine?“

„Nagy,“ kývl na ni. „Pojď s námi. Mám dojem, že nám přinejmenším dlužíš vysvětlení.“

Vysvětlení? Imogene nechápavě zkrabatila obočí. Poznala maďarské slovo *babička*, z dob kdy jí Valentin vyprávěl o své rodině. Ale jak by s tím jeho babička mohla mít něco společného?

„Ano, máš pravdu, dlužím,“ odpověděla stará žena klidným hlasem. Utočila se s uklidňujícím úsměvem na ostatní hosty. „Nedělejte si starosti, zakrátko jsme zpátky.“

O tom Imogene vážně pochybovala, ale nechala se Valentinem vést za rozhodně si vykračující babičkou do malé kanceláře.

„Tak povídej,“ vyzval ji Valentin, jakmile se za nimi zavřely dveře.

„Udělal jsem přesně to, oč jsi mě požádal. Našla jsem ti ženu.“

„To nechápu,“ pronesla se Imogene.

Valentin to také nechápal. Stručné informace, které babičce poskytl, byly zcela jednoznačné. Chtěl ženu a chtěl založit rodinu. Po prvním nezdařeném pokusu před sedmi lety, kdy zcela ztratil svou obvyklou rozvážnost a skočil bezhlavě do manželství, se rozhodl, že tentokrát zvolí opačný postup. Ale že se tu dnes opět setká se svou bývalou ženou, to by ho ani ve snu nenapadlo. I když musel uznat, že za ty roky, co ji neviděl, zkrásněla.

Nechal svůj pohled krátce spočinout na krásce, která bývala jeho ženou. Zas tolik se nezměnila. Měla stejně bujnou tmavě kaštanovou hřívu vlasů, stejné šedo zelené oči, z nichž teď sršely blesky, hladkou alabastrovou kůži, na níž bývaly vidět stopy po jeho rašících vousech, takže se musel holit dvakrát denně, aby ji nepoškrábal. Býval by tenkrát pro ni udělal cokoli, holit se dvakrát denně bylo to nejmenší. Ale všechno to byla minulost a tak to i zůstane.

Přesunul pozornost ke své babičce. Ta nejprve zaujala svůj obvyklý autoritativní postoj, zjemnělý špetkou ušlechtilé laskavosti a pak promluvila.

„Imogene, dovolte mi, abych vám vše vysvětlila. Ale napřed se, prosím, posadte. A ty Valentine, pochopitelně taky. Víš, jak nesnáším, když neklidně přecházíš sem a tam. Vždycky jsi byl jak pytel blech, už jako malé dítě.“

Valentin spolkl poznámku, že má plné právo být v této situaci neklidný, a namísto toho nabídl Imogene židli a na druhou se posadil sám. Byli natolik blízko, že cítil její vůni. Byla jiná než vůně, kterou používala předtím, ale na jeho smysly působila stejně mocně. Musel se držet, aby se nepoddal jejímu

vábení a nenaklonil se blíž, aby se jí zhluboka nadechl. Raději přenesl pozornost znovu na babičku.

Alice se usadila za stůl a položila si vrásčité ruce na podložku před sebou. Chvíli jí trvalo, než promluvila, očividně pečlivě hledala správná slova.

„Chtěla bych vám oběma připomenout, že jste oba podepsali smlouvu, že se dnes vezmete.“

„Jeho ne!“

„Ji ne!“

Oba promluvili současně a stejně důrazně.

„Nevzpomínám si, že byste si stanovili nějaké výjimky, když jste se obrátili na agenturu Manželství na klíč, vy ano?“ Pozvedla jedno stříbrné obočí a významně na oba pohlédla. „Předpokládám, že ne. Oba jste podepsali smlouvu u Manželství na klíč, pověřili jste nás úkolem najít vám ideálního životního partnera. Což jsem –“ zaváhala a opravila se, „– jsme udělali.“

„Cože?“ Imogene zalapala po dechu a obrátila se k Valentinovi „Tvoje babička k nim patří?“

Přikývl. „Ano, je to její agentura. A obvykle v tom bývá velmi dobrá, ale v našem případě očividně udělala chybu.“

Alice si povzdechla a obrátila oči v sloup. „Já nedělám chyby, Valentine. Nikdy a rozhodně ne v tomto případě.“

„To nemůžeš myslet vážně,“ odpověděl a z jeho hlasu bylo poznat, že ztrácí nervy. „Naše manželství jsme ukončili před sedmi lety vzhledem k nepřekonatelným rozporům.“

„Přesněji řečeno to byla nevěra,“ vložila se do hovoru Imogene. „Tvoje.“

Valentin už jen stěží držel svou zlost na uzdě. „Jak už jsem řekl, nesmiřitelné rozpory. Nejsem si vědom, že by se v tomto ohledu něco změnilo, takže opravdu nechápu, jak by se Imogene mohla stát mojí dokonalou partnerkou. Tentokrát tě tvé instinkty zradily, babi.“

„Instinkty?“ podivila se chladně Imogene.

„Domnívala jsem se, že agentura vyhodnocuje svazky s pomocí odborníků, ne na základě nějakých babských pověr. Není spíš tohle porušení smlouvy, paní Horvathová?“

Valentin sledoval babičku, jak si jeho bývalou ženu přísně změřila.

„To, co tak opovržlivě nazýváte babské pověry, je ve smlouvě v odstavci 24.2.9. pod bodem *a*. Mám dojem, že přesný název zní: Subjektivní vyhodnocení týmem odborníků.“

„To je směšné,“ bránila se Imogene.

„Mohu vám připomenout, že vás k podpisu smlouvy nikdo nenutil?“ odvětila Alice s ledovým klidem.

„Tak nebo tak,“ vložil se do toho Valentin, dřív než Imogene vypálí salvu slov, která, jak tušil, měla na jazyku, „oba dva jsi nás hrubě zmanipulovala. Není důvod z toho dělat drama, smlouvy se dají zrušit. Myslím, že mluvím za nás za oba, když říkám, že se rozhodně nehodláme vzít.“

„A já zase mluvím za Manželství na klíč a říkám, že se rozhodně vezmete. Jste jeden pro druhého ideální partneři.“

„To je nemožné!“ Imogene si bez zábran odfrkla. „Zdůraznila jsem, že přes nevěru vlak nejede. Pokud mi můj budoucí muž nemůže slíbit věrnost, o manželství s ním vůbec nebudu uvažovat. Co jste na tom nepochopila?“

„Nebyl jsem ti nevěrný,“ zaprotestoval Valentin zničeně.

Tohle už řešili před sedmi lety. Imogene odmítla uvěřit jeho slovu a slibu a bez ohlednutí od něj odešla. Až příliš lehce ukončila jejich společný život, dala vale všem nadějím i vášni, jež je spojovala. Stejně jako tenkrát si připomněl, že bylo lépe, že svou neschopnost vytrvat projevila hned na začátku, než aby se to stalo později, až budou mít děti.

„Přestaňte se hádat jako malé děti,“ pokárala oba

dva Alice. „Dali jsme vás dohromady po pečlivém zkoumání. Neexistuje pro vás lepší volba než být spolu. Věříš mi, Valentine?“

„Abych byl upřímný, Nagy, v této chvíli si tím nejsem moc jistý.“ Přejel si dlaní po tváři.

„Tak to je ovšem politováníhodné,“ Alice nesouhlasně nakrčila nos. „Ale možná ti časem dojde, že tvé současné vidění je mylné. Můžete spolu prožít spokojený život, navzdory tomu, jak neslavně váš první pokus o manželství skončil.“

„Pokus?“ vyprskla Imogene. „Říkáte to, jako kdybych odešla od Valentina z nějakého rozmaru, ale ujišťuju vás, že tomu tak nebylo.“

Alice nad jejími slovy mávla rukou, jako kdyby neměla žádnou váhu. „Faktem zůstává, že jste oba požádali naši agenturu, aby vám našla životního partnera. Všechny údaje, které jsme shromáždili, potvrzují mé – naše – rozhodnutí vás dát dohromady. Jsem si vědoma, že máte mezi sebou nějaké menší nesrovnalosti –“

„Menší nesrovnalosti?“ tentokrát vypěnil zase Valentin.

„Vyslechni mě, prosím,“ nařídila mu Alice a přísně na něj pohlédla. „Můžete oba upřímně říct, že vás toto setkání zanechalo naprosto chladnými?“

Valentin si poposedl na židli, moc dobře si vědom toho, že reakce jeho těla byla stejně prudká a okamžitá jako bývala tehdy. Vybavil si jejich první setkání. Bylo to na ambulanci, kde pracoval jako chirurg a ona tam přivedla dítě ze své základní školy. Přestože okamžitě vplul do své profesionální role, její přítomnost jej zdaleka nenechala chladným, stejně jako teď když seděla vedle něj. Otočil se k ní, zatímco se záměrně vyhýbala jeho pohledu, a povšiml si hrdého držení jejího štíhlého těla a rozhodného výrazu ve tváři. Tu tvář kdysi zasypával polibky. Tělo se mu sevřelo touhou, která byla stejně nevladatelná jako kdysi.

Otočil se zpátky k babičce.

„Ne, nezanechalo,“ řekl zdráhavě.

„A vy, Imogene? Co jste cítila, když jste zjistila, že u oltáře stojí Valentin?“

„Zmatek,“ přiznala.

„A ještě něco jiného?“

„No, dobře, vnímala jsem jeho přitažlivost. Ale ta samotná pro manželství nestačí, což už se ukázalo.“

„Máte pravdu,“ připustila Alice. „Ale vzhledem k tomu, že ta přitažlivost mezi vámi stále ještě funguje, nemyslíte, že dlužíte sami sobě, abyste se ještě jednou upřímně pokusili o dobré manželství, tentokrát za zcela jiných okolností?“

„Věřte mi, že jsem se ani poprvé o nic nepokoušela. Milovala jsem Valentina z celého srdce. A on mi to srdce pak nadobro zlomil.“

Alice si povzdechla, pohodlně se opřela a volně si spojila ruce na klíně. „Rozumím. A pořád to ještě bolí, co?“

Imogene ztuha přikývla.

„V tom případě stále ještě k mému vnukovi něco cítíte, nemám pravdu?“

„Nagy, to je kruté a zbytečné. Imogene už se jednou rozhodla odejít. Nemůžeš nás přimět k manželství násilím.“

„Není to snadné postavit se tváří v tvář svým omylům,“ řekla Alice a s námahou se postavila. „Nechám vás tu chvíli o samotě, abyste to spolu probrali. Naléhavě vás žádám, abyste ještě dali jeden druhému šanci. Okolnosti se teď zcela změnily. Ani jeden z vás už není tak mladý a horkokrevný, a to bych chtěla zdůraznit: ani jeden z vás si dosud nenašel vhodného partnera. Prosím promluvte si jako dva dospělí, rozumní lidé. Ujistěte se, že nebudete trávit zbytek života v pochybách, jestli jste neměli dát jeden druhému ještě jednu šanci. Počkám na vaše rozhodnutí venku. Nenechte mě čekat moc dlouho.“

DRUHÁ KAPITOLA

Alice za sebou zavřela dveře a zanechala je o samotě.

„Co si to tvoje babička vůbec dovoluje?“ rozhořčila se Imogene.

„Už je prostě taková.“

Imogene prudce vstala, sukně jí při tom rychlém pohybu zašustila a ňadra se jí pod šperky ve výstřihu zhoupla.

„Jak to myslíš, že je taková? Ty vážně chceš to, co udělala, omlouvat?“ Imogene se pokusila zasmát, ale znělo to spíš jako zavrčení.

„Ne, nechci ji omlouvat. Jsem stejně rozzlobený a šokovaný jako ty. V životě bych nepomyslel...“

Valentin se také zvedl a postavil se proti ní. Svou velikostí dával všemu kolem zdání malosti, ale ona se jej nebála. Moc dobře věděla, jak umí být laskavý, jak něžné jsou jeho doteky. Rychle potlačila směr svých myšlenek. Kvůli tomu tady přece není.

„Život umí překvapit,“ zamumlala a odvrátila se od jeho pronikavě modrých očí. Ne, jeden život nestačí na zahlazení škod z jejich krátkého spojení. Dala mu svou lásku, zbožňovala ho celým svým srdcem. A on to vše zahodil. Nikdy nezapomene na tu chvíli, kdy vešla do jejich domku a ucítila pronikavě omamnou vůni, kterou používala jeho kolegyně v nemocnici. Jak s nohama zdřevěnělýma a roztřesenýma došla do ložnice, kde zmíněnou kolegyni našla,